

Sygn. akt I Ca 342/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Iwona Podwójniak

Sędziowie SSO Anna Lechowicz

SSO Przemysław Majkowski

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2013 r. w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa R. K.

przeciwko B. Z.

o przyznanie lokalu socjalnego i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 18 czerwca 2013 r. sygn. akt I C 143/13

- 1) umarza postępowanie apelacyjne w części dotyczącej zapłaty;
- 2) oddala apelację w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I Ca 342/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Sieradzu oddalił powództwo R. K. przeciwko B. Z. o przydzielenie lokalu socjalnego i zapłatę.

Rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach:

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 30 września 2009 r. Sygn. akt I C 327/08, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 2 grudnia 2009 r. Sygn. akt I Ca 229/09, powoda wraz z żoną i córką zobowiązano do opróżnienia lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...), wydając lokal J. K.. Ustalono jednocześnie, że pozwanym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

Powód R. K. ma 46 lat. Z zawodu jest kolejarzem, pracuje dorywczo wykonując prace remontowe. Pomimo orzeczonego lekkiego stopnia niepełnosprawności, jest on zdolny do pracy. W ostatnim czasie powód pracował w Niemczech, gdzie za trzy tygodnie pracy osiągnął dochód w wysokości 3.000 zł. Z tytułu kosztów najmu lokalu powód

ponosi wydatki w wysokości 600 zł, przy czym w okresie zimowym jest on wyższy o 100 zł. Od 18 lutego 2013 r. R. K. jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna.

Pozwana pracuje natomiast w Urzędzie Miasta S. na stanowisku Kierownika Referatu (...). Nie posiada kompetencji w zakresie podejmowania decyzji dotyczących przydziału lokali.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego stanowił art. 2 ust. 1 pkt. 1 ustawy z 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn. Dz. U z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) w zw. z art. 14. Stosownie do powołanej regulacji, gdy Sąd orzeka eksmisję w stosunku do osób, które są lokatorami, obowiązany jest orzec w wyroku nakazującym im opróżnienie lokalu o ich uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia. Jak podał Sąd Rejonowy, wyrok eksmisyjny zapadł w 2009 r., a powodowi nie przyznano uprawnienia do lokalu socjalnego. Wystąpienie po ponad trzech latach z pozwem o zobowiązanie pozwanej do przydzielenia takiego lokalu, pozbawione jest, w ocenie Sądu pierwszej instancji, podstaw prawnych i faktycznych.

Sąd argumentował, iż podstawę podjętego rozstrzygnięcia stanowiła okoliczność braku po stronie pozwanej biernej legitymacji procesowej. Pozwaną jest w sprawie B. Z., pracująca w Urzędzie Miasta S., a zatem osoba fizyczna, wykonująca jedynie swoje obowiązki pracownicze, na której nie ciąży obowiązek zapewnienia powodowi lokalu socjalnego. Z tej samej przyczyny Sąd nie uwzględnił roszczenia o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 6.000 zł tytułem zwrotu kosztów najmu mieszkania. Marginalnie Sąd dodał, że powód jest młodym człowiekiem, zdolnym do pracy i osiągającym dość duże dochody z pracy za granicą.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez powoda apelacją. Skarżący podniósł, że fakt podjęcia pracy w Niemczech nie może w żaden sposób świadczyć o sytuacji finansowej pozwalającej mu na wynajem mieszkania. Istotne ma w tym względzie znaczenie okoliczność, iż wykonywana przez powoda praca ma jedynie charakter dorywczy, nie pozwala na osiąganie stałych dochodów. Aktualnie skarżący nie pracuje, oczekuje na informację w sprawie zatrudnienia. Czuje się rozczarowany i upokorzony brakiem zrozumienia jego sytuacji ze strony wymiaru sprawiedliwości, które nie pomagają „bezdolnym wyjść z bezdomności”. Powód zwrócił się do Sądu z prośbą o sprawdzenie zasadności przyznania mieszkania byłej żonie.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 25 września 2013 r. skarżący cofnął wywiedziony uprzednio środek odwoławczy w zakresie żądania zapłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, przy czym w zakresie objętym oświadczeniem o jej cofnięciu, postępowanie należało umorzyć.

Stosownie do treści art. 391 § 2 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji Sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Złożony przez powoda w niniejszej sprawie środek odwoławczy został na rozprawie w dniu 25 września 2013 roku skutecznie przez niego cofnięty w zakresie dotyczącym żądania zapłaty. W tych okolicznościach, stosownie do treści art. 391 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy zobligowany był umorzyć postępowanie zainicjowane wniesionym przez powoda środkiem odwoławczym w zakresie dotyczącym żądania zapłaty. Ponieważ powód został zwolniony od ponoszenia w sprawie kosztów sądowych, Sąd nie obciążył go obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania.

Odnosząc się do pozostałej części żądania powoda, zgodzić należy się z Sądem pierwszej instancji, iż po stronie pozwanej zachodzi brak biernej legitymacji procesowej. W judykaturze i doktrynie przyjmuje się na ogół, że legitymacja procesowa jest właściwością podmiotu, w stosunku do którego sąd może rozstrzygnąć o istnieniu, albo nieistnieniu indywidualno-konkretnej normy prawnej przytoczonej w powództwie. Podmiotami posiadającymi legitymację procesową są np. podmioty posiadające interes prawny w ustaleniu istnienia albo nieistnienia prawa lub stosunku prawnego, którego nie są podmiotem (W. Broniewicz, Postępowanie cywilne w zarysie, Warszawa 2005,

s. 134). Legitymacja procesowa jest więc zawsze powiązana z normami prawa materialnego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo (por. H. Pietrkowski, Zarys metodyki pracy sędziego w sprawach cywilnych, Warszawa 2007, s. 112). Stąd też najczęściej w przypadku błędnego przyjęcia, iż dany podmiot posiada tego rodzaju legitymację należy je wiązać z naruszeniem przepisu prawa materialnego.

W niniejszej sprawie jako stronę pozwaną powód oznaczył B. Z., będącą pracownikiem Urzędu Miasta S.. Pozwana w żadnym razie nie może zostać uznana za podmiot, na którym ciąży obowiązek zapewnienia powodowi prawa do lokalu socjalnego. Nie posiada bowiem kompetencji w dziedzinie podejmowania decyzji dotyczących przydziału lokali. Brak jest zatem legitymacji procesowej po stronie pozwanej, co powoduje, że apelacja podlega oddaleniu w oparciu o przepis art. 385 k.p.c.